

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/45/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2209211946
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Bundzelová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2209211946.6

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Bundzelová a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Daša Kontríková, v spore žalobcov: 1/ Y. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. č. XX, H. L., 2/ H. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. L. U. X, M., 3/ W. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom F. č. XX, H. L., všetci zast.: JUDr. Eva Skačániová, advokátka, so sídlom Korzo Bélu Bartoka 3, Dunajská Streda, proti žalovaným: 1/ N. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom U. Z. XX, H. L., zast.: JUDr. Ladislav Pongrácz, advokát, so sídlom Alžbetínske nám. 2, Dunajská Streda, 2/ WIBAX, s.r.o., so sídlom Vrakúnska 29, Bratislava, IČO: 31 324 967, 3/ UNIQA poisťovňa, a.s., so sídlom Krasovského 15, Bratislava, IČO: 00 653 501, zast.: PRK Partners s.r.o., so sídlom Hurbanovo nám. 3, Bratislava, o úhradu pozostalostnej renty a o náhradu nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalovaného 3/ proti uzneseniu Okresného súdu Dunajská Streda, č. k. 8C/139/2009 - 1235 zo dňa 05. júna 2020 vo výroku V. o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov prvoinštančného konania a vo výroku VI. v časti o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov odvolacieho konania, takto

rozhodol:

I. Uznesenie súdu prvej inštancie sa v napadnutej časti (výrok V. o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov prvoinštančného konania a výrok VI. v časti o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov odvolacieho konania) m e n í tak, že:

Žalovanému 3/ sa p r i z n á v a voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

Žalovanému 3/ sa p r i z n á v a voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

II. Žalovanému 3/ sa p r i z n á v a voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

III. O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

IV. Súdu prvej inštancie sa nariaďuje v úvodnej časti (záhlaví) napadnutého uznesenia vykonať opravu adresy sídla žalovaného 3/ a vo výrokovej časti vykonať opravu výroku III. a IV. vo vzťahu k žalobcovi 2/.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým uznesením súd prvej inštancie výrokom I. priznal žalobkyni 1/, žalobcovi 2/ a žalobkyni 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v plnej výške z priznanej nemajetkovej ujmy; výrokom II. priznal žalobkyni 1/, žalobcovi 2/ a žalobkyni 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 2/ v plnej výške z priznanej nemajetkovej ujmy; výrokom III. nepriznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalovanému 2/ (správne malo byť uvedené „žalobcovi 2/“ - pozn. odvolacieho súdu) a žalobkyni 3/ v časti zastaveného konania; výrokom IV. nepriznal žalovanému 2/ nárok na

náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalovanému 2/ (správne malo byť uvedené „žalobcovi 2/“ - pozn. odvolacieho súdu) a žalobkyni 3/ v časti zastaveného konania; výrokom V. nepriznal žalovanému 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalobcovi 2/ a žalobkyni 3/ a výrokom VI. rozhodol, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil aplikáciou § 251, § 255 ods. 1, § 256 ods. 1, §257, § 262 ods. 1 a 2, § 396 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Skutkovo tým, že žalobcovia 1/, 2/ a 3/ sa žalobou podanou dňa 19.08.2009 domáhali voči žalovaným 1/, 2/ a 3/ úhrady pozostalostnej renty a úhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko v dôsledku smrti neb. Y. U. stratili živiteľa rodiny a jeho smrť zapríčinil žalovaný 1/, motorovým vozidlom žalovaného 2/ pri poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného 3/. Pôvodne žaloba smerovala len voči žalovanému 1/, avšak v priebehu konania na návrh žalobcov boli do konania pribratí aj žalovaný 2/ a žalovaný 3/, pričom pripustená bola aj zmena žaloby.

3. Tunajší súd dňa 24.04.2017 rozhodol vo veci rozsudkom č. k. 8C/139/2009 - 832, pričom výrokom I. konanie o zaplatenie pozostalostnej renty zastavil, výrokom II. žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 10.000,- eura, žalobcovi 2/ nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 10.000,- eura a žalobkyni 3/ nemajetkovú ujmu v peniazoch vo výške 10.000,- eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ďalšieho žalovaného, výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol, výrokom IV. žalobcom 1/ až 3/ priznal voči žalovanému 1/ a 2/ náhradu trov konania v plnej výške, výrokom V. žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcom 1/ až 3/ v časti zastaveného konania náhradu trov konania nepriznal, výrokom VI. žalovanému 3/ vo vzťahu k žalobcom 1/ až 3/ náhradu trov konania nepriznal, výrokom VII. zaviazal žalovaných 1/ a 2/ zaplatiť Okresnému súdu Dunajská Streda súdny poplatok zo žaloby, výrokom VIII. priznal tlmočníčke náhradu trov konania za tlmočenie v plnej výške a výrokom IX. štátu náhradu trov konania nepriznal. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ podali proti rozsudku č. k. 8C/139/2009 - 832 zo dňa 24.04.2017 v zákonnej lehote odvolanie. Odvolací súd rozsudkom č. k. 23Co/375/2017 - 909 zo dňa 28.05.2018, právoplatným dňa 18.07.2018, o podanom odvolaní rozhodol tak, že rozsudok v napadnutej časti vo veci samej vo výroku II. a v časti náhrady trov konania, v súvisiacich výrokoch VIII. a IX. potvrdil, odvolanie žalovaného 1/ voči rozsudku v časti, kde súd žalobu zamietol vo výroku III. odmietol a rozsudok v napadnutej časti náhrady trov konania a povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výroku IV., V., VI. a VII. zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí uviedol, že povinnosťou súdu bude posúdiť osobné majetkové, sociálne a ďalšie pomery všetkých sporových strán, okolnosti, ktoré viedli žalobkyňu k podaniu žaloby a postoj sporových strán v konaní.

4. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v odvolaní napadnutej časti ďalej odôvodnil tým, že skúmal osobné, majetkové a zárobkové pomery strán sporu, ktoré boli dňa 02.07.2018 vyzvaní na dokladovanie svojich pomerov. Žalobcovia dňa 13.07.2018 predložili tunajšiemu súdu vyplnené tlačivá na dokladovanie pomerov účastníkov konania spolu s prílohami. Z predložených tlačív a pripojených dokumentov vyplýva, že žalobkyňa 1/ je zamestnaná ako predavačka - pokladníčka spoločnosťou X. V., s.r.o., s priemerným mesačným zárobkom 480,- eura. Žalobkyňa 1/ poberá vdovský dôchodok v sume 249,20 eura mesačne. Býva v nájomnom byte, ktorého nie je vlastníčkou, pričom mesačné výdavky na jej bývanie predstavujú 400,- eura. Žalobkyňa 1/ v uvedenom tlačive taktiež uviedla, že jej mesačné výdavky na lieky predstavujú cca 6,- eura. Žalobkyňa 1/ sa stará o 1 nezaopatrované dieťa - žalobkyňu 3/ (dcéra), ktorá je študentkou. Nevlastní žiadne motorové vozidlo ani iné hnutelné veci nad 750,- eura, nemá zriadený bankový účet, stavebné sporenie, bankový úver, pôžičku a ani súdom určené vyživovacie povinnosti. Lustráciou v bankách tunajší súd zistil, že žalobkyňa 1/ má zriadené 2 sporiace účty v L. L. a.s., s účtovným zostatkom v sume 1.171,38 eura a 775,06 eura. Súd lustráciou v katastri nehnuteľností zistil, že žalobkyňa 1/ nevlastní žiaden nehnuteľný majetok. Žalobkyňa 1/ k svojej žiadosti pripojila dohodu o skončení pracovného pomeru zo dňa 21.04.2016; potvrdenia o výške dôchodkových dávok vydané Sociálnou poisťovňou za roky 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2016, 2017, zmluvu o nájme bytu zo dňa 01.12.2013.

5. Z predložených tlačív na dokladovanie pomerov účastníka vo vzťahu k žalobcovi 2/ a taktiež aj z lustrácie v Sociálnej poisťovni vyplýva, že žalovaný 2/ (správne malo byť uvedené „žalobca 2/“ - pozn. odvolacieho súdu) bol do konca marca 2020 zamestnaný ako pomocný pracovník na čerpacej stanici OMV v Dolnom Štály s priemerným mesačným zárobkom 600,- eura. Od apríla 2020 je zamestnaný obchodnou spoločnosťou Adviso-R, s.r.o. s vymeriavacím základom v sume 300,- eura. Býva v rodinnom

dome, ktorého nie je vlastníkom, pričom mesačné výdavky na jeho bývanie predstavujú 150,- eura. Žalobca 2/ vlastní motorové vozidlo Škoda Fabia, rok výroby 2005, pričom žiadne iné hnutelné veci nad 750,- eura nevlastní. Nemá stavebné sporenie, pôžičku a ani súdom určené vyživovacie povinnosti. Žalobca 2/ má bankový úver vo U. D. F. F. a.s., ktorý mesačne spláca v sume po 98,- eura. Súd lustráciou v bankách zistil, že žalovaný 2/ (správne malo byť uvedené „žalobca 2/“ - pozn. odvolacieho súdu) má vo U. D. F. a.s. zriadený flexiúčet s účtovným zostatkom 250,68 eura a sporiaci účet s účtovným zostatkom 1.458,52 eura. Lustráciou v katastri nehnuteľností bolo zistené, že žalovaný 2/ (správne malo byť uvedené „žalobca 2/“ - pozn. odvolacieho súdu) nie je vlastníkom žiadneho nehnuteľného majetku. Žalobca 2/ k svojej žiadosti pripojil výplatný lístok za mesiac 05/2018; dodatok k pracovnej zmluve zo dňa 07.02.2018; dohodu o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 01.05.2018; pracovnú zmluvu zo dňa 24.01.2018; prílohu č. 1 a prílohu č. 2.

6. Z predložených tlačív na dokladovanie pomerov účastníka vo vzťahu k žalobkyni 3/ vyplýva, že nie je zamestnaná, nakoľko je študentkou Športového gymnázia s vyučovacím jazykom maďarským v Dunajskej Stredě. Žalobkyňa 3/ poberá sirotsky dôchodok v sume 161,80 eura mesačne, pričom žiadny iný príjem nemá. Býva v nájomnom byte so žalobkyňou 1/ - matkou, ktorého nie sú vlastníčkami. Nevlastní žiadne motorové vozidlo ani iné hnutelné veci nad 750,- eura, disponuje len aktuálnym zostatkom na bankovom účte. Žalobkyňa 3/ nemá stavebné sporenie, bankový úver, pôžičku a ani súdom určené vyživovacie povinnosti. Súd lustráciou v bankách zistil, že žalovaná 3/ (správne malo byť uvedené „žalobkyňa 3/“ - pozn. odvolacieho súdu) má vo U. D. F. a.s. zriadený flexiúčet s účtovným zostatkom 6.893,93 eura, sporiaci účet s účtovným zostatkom 140,09 eura a účet v I. F. L., a.s. s účtovným zostatkom 2,- eura. Súd lustráciou v katastri nehnuteľností zistil, že žalovaná 3/ (správne malo byť uvedené „žalobkyňa 3/“ - pozn. odvolacieho súdu) nie je vlastníčkou žiadneho nehnuteľného majetku.

7. Súd v zmysle § 257 CSP skúmal osobné, majetkové a zárobkové pomery aj na strane žalovaných. Na výzvu súdu na dokladovanie pomerov strany sporu reagoval žalovaný 3/ podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 19.07.2018, v ktorom uviedol, že otázku majetkových pomerov pre posúdenie náhrady trov konania považuje za irelevantnú. Uvádza, že žalovaný 3/ je obchodnou spoločnosťou, ktorého majetkové a osobné pomery sú verejne dostupné, pričom ako právnická osoba nie je schopná preukázať svoje sociálne pomery. Žalovaný 3/ taktiež uviedol, že je finančnou inštitúciou, ktorej kontrolu vykonáva W. F. L., pričom súdom určený postup skúmania majetkových pomerov strán sporu považuje za účelový a má za to, že priznanie náhrady trov konania žalovanému 3/ nezasiahne do majetkovej a sociálnej sféry žalobcov.

8. Dňa 05.04.2019 boli strany sporu vyzvané, aby sa vyjadrili k možnosti aplikácie ustanovenia § 257 CSP.

9. Dňa 17.04.2019 bolo tunajšiemu súdu doručené vyjadrenie žalovaného 3/, v ktorom uviedol, že má za to, že by bolo nespravodlivé, keby sa mu nepriznal nárok na náhradu trov konania, nakoľko vzhľadom k tomu, že nebol pasívne vecne legitimovaný išlo o vyvolanie celkom zbytočného sporu voči nemu, čím dochádzalo na jeho strane k zvyšovaniu trov konania. Žalovaný 3/ má za to, že v konaní bol úspešný v rozsahu 100 %, a preto mu má byť priznaná náhrada trov konania v rozsahu 100 %. Žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení taktiež uviedol, že má za to, že žalobcovia neuniesli dôkazné bremeno a predloženými dokladmi nepreukázali splnenie zákonných podmienok pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP ale práve naopak, žalobcovia preukázali dostatočný príjem na zaplatenie trov konania žalovaného 3/ a uhradením náhrady trov konania by nemohlo dôjsť k zásahu do ich majetkových pomerov v takej miere, že by to zakladalo dôvod hodný osobitného zreteľa. Žalovaný 3/ taktiež uviedol, že vzhľadom k tomu, že bola žalobcom priznaná suma 30.000,- eura sú solventní, čo však preukazuje aj skutočnosť, že si dokážu platiť aj advokátku. Žalovaný 3/ má ďalej za to, že žalobcovia nepreukázali ani existenciu výnimočných okolností tohto prípadu, preukázaním ktorých sa vo svojich podaniach ani nezaoberali. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný 3/ navrhol, aby mu súd priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Dňa 23.04.2019 predložili tunajšiemu súdu vyjadrenie žalobcovia, ktorí uvádzajú, že nárok žalovaného 3/ na náhradu trov konania považujú za nedôvodný. Žalobcovia sú toho názoru, že nepochybne vzhľadom na majetkové, sociálne a osobné pomery žalobcov a žalovaného je zjavný nepomer, a to v neprospech žalobcov, ktorí sa ocitli smrťou manžela a otca vo veľmi ťažkej situácii, a

to nielen z hľadiska psychickej ujmy, ale aj preto, že sa dostali do veľmi nepriaznivej sociálnej situácie. Žalobkyňa 1/ bola bez akýchkoľvek vlastných príjmov, (okrem vdovského a sirotského dôchodku) sama vychovávala a živila 2 maloleté deti. Žaloba bola podaná na súd 19.08.2009. Žalobcovia v priebehu plynúcich rokov, počas ktorých sa viedlo predmetné súdne konanie len postupne a za veľmi zložitých a skromných podmienok zlepšovali svoju materiálnu situáciu, pričom žalobkyňa 3/ je ešte aj t. č. odkázaná na to, aby ju matka (žalobkyňa 1/) živila, pretože je študentka. Len v priebehu konania boli na návrh žalobcov pribratí žalovaný 2/ a neskôr (keď žalobcovia v konaní zistili) aj žalovaný 3/, ktorý sám dobrovoľne do konania nevstúpil, proti svojej účasti sa v celom konaní nedôvodne bránil (04.11.2011 podal aj odvolanie) namietajúc predovšetkým svoju vecnú pasívnu legitimitáciu. Žalobcovia uvádzajú, že pri začatí konania nedisponovali potrebnými informáciami, získavali ich len v priebehu konania a postupne rozširovali okruh strán na strane žalovaných. Boli vedení i snahou rozšíriť počet zodpovedných subjektov, ktorá predstavovala výhodu z dôvodu solidárneho plnenia. Neochota žalovaného 3/, jeho odmietavý postoj ku vstupu do konania, ale aj čiastočná pasivita žalovaného 1/, ale najmä žalovaného 2/ mala za následok, že nárok žalobcov voči žalovanému 3/ nebol uplatnený včas. Na priznanie sumy 30.000.- eura čakali žalobcovia 7 rokov a uvádzajú, že doposiaľ, napriek opakovaným prísľubom žalovaného 1/ žalobcom nebola priznaná majetková ujma v peniazoch zaplatená. Žalobcovia pokladajú dôvody hodné osobitného zreteľa v zmysle ustanovenia § 257 CSP za dané a navrhujú, aby súd žalovanému 3/ náhradu trov konania nepriznal. Takéto rozhodnutie súdu nebude a nemôže byť neprimeranou tvrdosťou voči žalovanému 3/, ktorý je významnou finančnou inštitúciou a trovy konania vzhľadom na jeho významné postavenie na finančnom trhu nemôžu predstavovať významnú a už nie rozhodujúcu finančnú položku. Práve by naopak tomu bolo, ak by súd žalobcov k náhrade trov konania voči žalovanému 3/ rade zaviazal a nebolo by to ani v súlade s dobrými mravmi.

11. Tunajší súd viazaný právnym názorom odvolacieho súdu o nároku na náhradu trov konania rozhodol nasledovne:

12. Pokiaľ sa týka uplatneného nároku na nemajetkovú ujmu, súd tento nárok právne posúdil podľa ustanovenia § 11 a 13 Občianskeho zákonníka, pretože zásah do práva žalobcov im založil právo domáhať sa ochrany osobnostných práv aj formou náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom súd taktiež zdôraznil, že ide o objektívnu zodpovednosť za neoprávnený zásah do osobnostných žalobcov 1/, 2/ a 3/. Súd v konaní vo veci samej zhodnotil mieru a intenzitu porušenia osobnostných práv žalobcov, ktorý v dôsledku dopravnej nehody, pri ktorej zomrel neb. Y. U., došlo k tomu, že zo dňa na deň, náhle, šokujúco a nepredvídateľne prišli žalobcovia o najdôležitejšiu osobu svojho života, stratili osobu zabezpečujúcu im starostlivosť, poskytujúcu im lásku, opateru, porozumenie a pomoc v prípade potreby, ako partner, manžel a rodič - otec, pričom išlo o mimoriadne intenzívne citeľný, bolestivý zásah do osobnostných práv všetkých žalobcov, s ktorým je mimoriadne ťažké vyrovnať sa aj s odstupom niekoľkých rokov. V konaní súd dospel k záveru, že sú tu okolnosti preukazujúce, že v konkrétnom prípade nestačí zadosťučinenie podľa ustanovenia § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a to najmä z hľadiska intenzity, trvania a rozsahu nepriaznivých následkov vzniknutých žalobcom. V uvedenom konaní nebola sporná skutočnosť, že došlo žalobcami tvrdeným a zásadným spôsobom k zásahu do ich osobnostných práv v tej najhoršej možnej a navyše nezvratiteľnej intenzite. Závažným spôsobom bolo dotknuté právo žalobcov na ich súkromný a rodinný život, pričom vzhľadom na charakter zásahu do týchto osobnostných práv bolo dôvodné domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle ustanovenia § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka, pretože smrťou najbližšej osoby - manžela a otca - bola nepochybne spôsobená maximálne citeľná, bolestivá, trvalá a neodstrániteľná ujma, ktorá bez pochyb hlboko poznačila všetkých členov rodiny a len morálne zadosťučinenie nie je spôsobilé vyvážiť túto ujmu na osobnostnom práve žalobcov na rodinný a osobný život. Takúto neočakávanú, citeľnú, hlbokú a najmä nezvratnú a nenapraviteľnú ujmu je možné len zmierniť priznaním aj peňažnej satisfakcie, keďže priznanie nemajetkovej ujmy nie je reparáciou. V predmetnom konaní bolo preukázané, že medzi žalobcami a zosnulým, ako manželom a otcom, existovali veľmi silné sociálne, rodinné a citové putá a išlo o plnohodnotne a všestranne fungujúcu rodinu s dobre vyvinutými sociálnymi a citovými väzbami. Zásah do osobnostných práv všetkých žalobcov je tak možno hodnotiť ako najvyššej možnej intenzity.

13. Súd je teda vždy povinný skúmať, či vo veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť. Predmetom tohto súdneho konania bola ochrana osobnosti a náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch z dôvodu usmrtenia manžela a otca žalobcov, ku ktorému došlo v príčinnej súvislosti s trestným činom žalovaného 1/ ako vodiča motorového vozidla, patriaceho žalovanému 2/ rade a poisťovnej v poisťovni žalovaného 3/.

Do úvahy treba brať aj správanie účastníkov v štádiu pred samotným súdnym sporom. V neposlednom rade súd musí prihliadať na osobné, majetkové, zárobkové a iné pomery všetkých účastníkov konania. Ak by uvedené konanie nebolo zo zákona oslobodené od súdnych poplatkov, žalobcovia by vzhľadom na svoju nepriaznivú finančnú situáciu, ku ktorej došlo aj z dôvodu usmrtenia nebohého, si uplatnili nárok na priznanie oslobodenia od platenia súdnych poplatkov. Súd by mal brať do úvahy aj majetkové pomery oprávneného účastníka, ktorý má nárok na náhradu trov konania. Pod pojmom pomery zákon chápe majetkové pomery (v prípade fyzickej osoby tiež rodinné, sociálne a zdravotné pomery), majúce základ v okolnostiach, ktoré nie sú len dočasnej či prechodnej povahy a odôvodňujú záver, že strana celkom alebo sčasti nemôže splniť povinnosť alebo že jej splnenie od neho nemožno spravodlivo žiadať.

14. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania žalovaného 3/ vychádzal súd z obdobných úvah a rovnakých skutočností. Žalobcovia podali návrh na pribratie žalovaného 3/ dňa 21.10.2011, v zmysle ktorého bol uznesením tunajšieho súdu č. k. 8C/139/2009 - 178 zo dňa 04.11.2011 vstup žalovaného 3/ pripustený. K dopravnej nehode a k zásahu do práv žalobcov došlo dňa 28.01.2008, kedy manžel žalobkyne 1/ a súčasne otec žalobcov 2/ a 3/ zomrel pri dopravnej nehode, ktorú zavinil žalovaný 1/, s motorovým vozidlom žalovaného 2/ spôsobom ako bolo preukázané v trestnom konaní. Žalovaný 3/ v priebehu konania vzniesol námietku premlčania na pojednávaní dňa 28.09.2015. Uviedol, že uplynula všeobecná trojročná premlčacia lehota, pretože táto začala plynúť dňom nasledujúcim po smrti nebohého, t. j. 29.01.2008 a uplynula dňa 29.01.2011. Súd následne konanie v časti pozostalostnej renty zastavil aj voči žalovanému 3/, nakoľko žalobcovia v tejto časti zobrali žalobu späť v plnom rozsahu. Súd v priebehu konania vyhodnotil taktiež aj otázku pasívnej vecnej legitímácie v spore, nakoľko žalovaný 3/ bol skutočne žalobcami nesprávne označený za pasívne legitimovaný subjekt v spore. V zásade by mal žalovaný 3/ vo vzťahu k žalobcom 1/ až 3/ právo na náhradu trov konania aj v časti zastaveného konania aj v časti, v ktorej bola žaloba voči nemu zamietnutá. Napriek uvedeným má súd za to, že nemožno povahu danej veci, ako ani mieru a intenzitu zásahu do osobnostných práv žalobcov 1/, 2/ a 3/ prehliadnuť a nemožno akceptovať uloženie im povinnosti nahradiť v spore trovy konania žalovaného 3/, hoc aj nesprávne pasívne legitimovaného, ktorý bol v tomto dôsledku v spore úspešný, lebo súd musel voči nemu žalobu zamietnuť. Súd pri rozhodovaní o nároku žalovaného 3/ skúmal jeho osobné, majetkové a sociálne pomery v súvislosti s upustením od zaviazania žalobcov na náhradu trov konania. Vzhľadom na finančný obrat žalovaného 3/ ako poisťovne a na jeho majetok, ktoré boli preukázané z verejne dostupných zdrojov, má súd za to, že by to malo na neho minimálny dopad. Žalovaný 3/ je akciovou spoločnosťou s kladným výsledkom hospodárenia, ktorého tržby za rok 2019 predstavujú sumu 126.161.000,- eura. Osobné, majetkové a sociálne pomery žalobcov, ktoré sú neporovnateľné vo vzťahu k pomerom žalovaného 3/ rade súd opísal vyššie. Z uvedených dôvodov má súd za to, že pri nepriznaní náhrady trov konania nemožno hovoriť o zasiahnutí do majetkovej sféry žalovaného 3/. Pokiaľ ide o postoj žalovaného 3/ v konaní má súd za to, že je sporné, či sa žalovaný nesprávne nechosťovalne a či nevyvaloval trovy neúčelne z titulu právneho zastúpenia, pretože ako je všeobecne známe poisťovne disponujú kvalifikovanými právnikmi a právnymi oddeleniami, ktoré by mali byť schopné bez navýšenia trov konania chrániť záujmy žalovaného. Súd žalovanému 3/ s poukazom na ustanovenie § 257 CSP náhradu trov konania nepriznal, a to z dôvodu existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré spočívajú v pomeroch žalobcov, ktoré sa stratou ich živiteľa a blízkej osoby zhoršili a v charaktere tohto sporu, keď predmetom je nemajetková ujma za nezvratnú stratu najbližšej osoby. Vzhľadom na uvedené skutočnosti súd rozhodol tak, ako je to uvedené v V. výrokovej časti tohto uznesenia.

15. Súd po preskúmaní obsahu spisu, napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že v danom prípade je daný dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania. Proti rozsudku súdu č. k. 8C/139/2009 - 832 zo dňa 24.04.2017 podal odvolanie žalovaný 1/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu z dôvodov podľa ustanovenia § 365 ods. 1) písm. d), f), a h) CSP. Podľa jeho názoru súd prvej inštancie v tomto prípade zo skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Proti uvedenému rozsudku súdu podal odvolanie aj žalovaný 2/ z dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Proti uvedenému rozsudku súdu podal odvolanie taktiež aj žalovaný 3/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti VI. výroku z dôvodu, že Okresný súd Dunajská Streda dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, a že rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolací súd

o odvolaniach žalovaných 1/, 2/ a 3/ rozhodol tak, že rozsudok súdu v napadnutej časti vo veci samej vo výroku II. a v časti náhrady trov konania, v súvisiacich výrokoch VIII. a IX. potvrdil, odvolanie žalovaného 1/ voči rozsudku v časti, kde súd žalobu zamietol vo výroku III. odmietol a rozsudok súdu v napadnutej časti náhrady trov konania a povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výroku IV., V., VI. a VII. zrušil a vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Súd má za to, že dôvodom hodným osobitného zreteľa bola v predmetnom prípade skutočnosť, že nie je možné určiť úspešnosť strán sporu, nakoľko v odvolacom konaní boli obe strany sporu čiastočne úspešné. Vzhľadom na vyššie uvedenú špecifickú situáciu súd dospel k záveru, že je daný dôvod hodný osobitného zreteľa, ktorý odôvodňuje aplikáciu ustanovenia § 257 CSP pri rozhodovaní o náhrade trov odvolacieho konania, a preto súd náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu nepriznal tak, ako je to uvedené v VI. výrokovej časti tohto uznesenia.

16. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalovaný 3/ prostredníctvom svojho právneho zástupcu výlučne vo výroku V. o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov prvoinštančného konania a vo výroku VI. v časti o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov odvolacieho konania. Podané odvolanie odôvodnil tým, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a napadnuté uznesenie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

17. Podľa žalovaného 3/ nie je sporné, že bol v konaní úspešný v rozsahu 100 %. Uvedené potvrdil tiež súd prvej inštancie, keď konštatoval, že v zásade by mal žalovaný 3/ vo vzťahu k žalobcom právo na náhradu trov konania aj v časti zastaveného konania aj v časti, v ktorej bola žaloba voči nemu zamietnutá. Napriek tomu mu súd prvej inštancie nárok na náhradu trov konania nepriznal, čo odôvodnil aplikáciou § 257 CSP.

18. V súvislosti s aplikáciou ust. § 257 CSP žalovaný 3/ poukázal na rozhodovaciu činnosť Ústavného súdu SR (rozhodnutia sp. zn. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 119/03 a III. ÚS 209/04), v rámci ktorej Ústavný súd SR vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Podľa Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo 67/2010 zo dňa 09.06.2010 aplikácia ustanovenia § 150 O.s.p. (analogicky § 257 CSP) pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Musí však ísť o celkom výnimočný prípad, ktorý musí byť v rozhodnutí aj náležite odôvodnený.

19. Podľa žalovaného 3/ súd prvej inštancie riadne neodôvodnil aplikáciu ustanovenia § 257 CSP. Pre aplikáciu § 257 CSP sa vyžaduje kumulatívne naplnenie dvoch podmienok, ktorými sú existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a existencia výnimočných okolností. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vôbec nevyplýva, v čom súd prvej inštancie vidí existenciu výnimočných okolností, aby bolo možné na vzťah medzi žalovaným 3/ a žalobcami aplikovať § 257 CSP. Súd prvej inštancie svoje rozhodnutie v tejto časti preto riadne neodôvodnil, čím bolo porušené právo žalovaného 3/ na spravodlivé súdne konanie.

20. Napriek uvedenej nezákonnosti prvoinštančného uznesenia, podľa žalovaného 3/ nie je v tomto prípade daná ani existencia dôvodov hodných osobitného zreteľa a výnimočných okolností, aby bolo možné na vzťah medzi žalovaným 3/ a žalobcami aplikovať § 257 CSP.

21. V časti nároku na náhradu pozostalostnej renty súd prvej inštancie konanie zastavil z dôvodu späťvzatia žaloby a v časti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobu voči žalovanému 3/ zamietol z dôvodu úspešného vznesenia námietky premlčania. Boli to tak žalobcovia, ktorí vyvolali voči žalovanému 3/ celkom bezdôvodný spor. V časti nároku na náhradu pozostalostnej renty si žalobcovia zrejme uvedomovali, že na takýto nárok nemajú voči žalovanému 3/ právo, a preto žalobu v tejto časti vzali späť. Žalobcovia boli v konaní zastúpení advokátom, a preto si museli byť vedomí (resp. mali byť o tom poučení), že v čase rozšírenia žaloby voči žalovanému 3/ bol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy voči nemu už premlčaný, a preto existovalo reálne riziko, že súd žalobu v tejto časti voči žalovanému 3/ zamietne (čo sa následne aj stalo).

22. Žalobcovia si voči žalovanému 3/ nárokovali nemalé finančné prostriedky (niektoré mali byť opakujúceho sa charakteru), a teda žalovaný 3/ vzhľadom na riziko, ktoré mu hrozilo týmto bezdôvodne vyvolaným sporom, musel vynakladať nemalé finančné prostriedky a čas na vedenie svojej obrany. Žalovaný 3/ vidí značné riziko už v samotnom podaní žaloby bez ohľadu na to, či ide o dôvodne alebo nedôvodne uplatnené nároky, keďže v praxi dochádza k situáciám, keď súd prisúdi žalobcovi žalované nároky bez toho, aby sa zaoberal ich dôvodnosťou (napr. ak bol vydaný rozsudok pre zmeškanie žalovaného v dôsledku zlyhania ľudského faktora na strane žalovaného).

23. Žalovaný 3/ poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 M Cdo 5/2011 zo dňa 18.01.2012, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 147/08.

24. Podľa žalovaného 3/ súd v prípade aplikácie § 257 CSP by sa mal dostatočným spôsobom vysporiadať s tým, prečo by malo byť nespravodlivé, aby ten kto dôvodne bránil svoje ohrozené práva alebo právom chránené záujmy, získal náhradu trov konania. Prvoinštančný súd v tomto prípade tak mal dať odpoveď najmä na otázku, prečo by bolo nespravodlivé priznať žalovanému 3/ voči žalobcom náhradu trov konania.

25. Súd prvej inštancie vidí dôvod hodný osobitného zreteľa v samotnom charaktere sporu, keď jeho predmetom bola náhrada nemajetkovej ujmy za smrť blízkej osoby. Konanie o náhradu nemajetkovej ujmy podľa žalovaného 3/ nemôže byť bez ďalšieho dôvodom hodným osobitného zreteľa. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave vo veci sp. zn. 9Co/274/2017. Žalovaný 3/ ďalej uviedol, že dôvodom hodným osobitného zreteľa by mohol teoreticky byť charakter konania o náhradu nemajetkovej ujmy pri posudzovaní prípadného nároku na náhradu trov konania osoby, ktorá samotnú ujmu spôsobila. Žalovaný 3/ sa však žiadnym spôsobom nepričinil o vznik predmetnej tragickej udalosti. Je iba finančnou inštitúciou, ktorá podniká v oblasti poistenia. Ide tak o osobu, ktorá nemá nič spoločné so vznikom nemajetkovej ujmy.

26. V súvislosti s majetkovými pomermi žalobcov žalovaný 3/ uviedol, že ust. § 257 CSP nemá slúžiť k zmierňovaniu majetkových rozdielov medzi účastníkmi konania. Zároveň žalobcovia nepreukázali, že by ich majetkové pomery odôvodňovali aplikáciu § 257 CSP. Žalobkyňa 1/ poberá vdovský dôchodok. Žalobkyňa 3/ poberá sirotský dôchodok. Žalobkyňa 1/, ako i žalobca 2/ sú v produktívnom veku a sú zapojení do pracovného procesu. Žalobcom bola taktiež právoplatne priznaná náhrada nemajetkovej ujmy v celkovej výške 30.000,- eura. Žalovaný 3/ má preto za to, že ani samotné majetkové pomery žalobcov neodôvodňujú aplikáciu § 257 CSP. Žalovaný 3/ v tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 24Co/188/2018.

27. V súvislosti so svojimi majetkovými pomermi žalovaný 3/ uviedol, že súd prvej inštancie účelovo poukázal na to, že tržby žalovaného 3/ predstavujú sumu vo výške cca. 126.161.000,- eura, nepoukázal však už na jej zisk. Tržby poisťovne sa totižto z podstatnej miery skladajú z vybraného poistného, z ktorého sa následne poskytuje poistné plnenie, ako i iné výdavky poisťovne. Zisk žalovaného 3/ v príslušnom roku predstavoval cca. 3.276.000,- eura. Ide o zásadne nižšie číslo.

28. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že podľa názoru prvoinštančného súdu sú pomery žalobcov a pomery žalovaného 3/ neporovnateľné, z čoho má vyplývať, že je spravodlivé žalovanému 3/ náhradu trov konania nepriznať. Podľa žalovaného 3/ však solventnosť konkrétnej osoby nemôže byť zásadným dôvodom, pre ktorý jej v prípade bezdôvodne vyvolaného konania nebude priznaná náhrada trov konania. Ak by odvolací súd akceptoval tento záver, de facto by tým prezumoval, že je v súlade s princípom spravodlivosti bezdôvodne vyvolávať spory voči solventnejším osobám, čo však v podmienkach právneho štátu nemôže obstať.

29. Žalovaný 3/ nesúhlasil ani s názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého je v danom prípade sporným, či žalovaný 3/ postupoval hospodárne, keď sa nechal právne zastúpiť, a to i napriek tomu, že má vlastné právne oddelenie. V tejto súvislosti žalovaný 3/ poukázal na čl. 47 ods. 2 Ústavy SR, ust. § 89 ods. 1 CSP, ako aj nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 457/2014 zo dňa 15.10.2014. Uviedol, že je internou vecou každej poisťovne, ktoré právne záležitosti si bude riešiť interne a ktoré zverí kvalifikovaným právnym zástupcom. V súčasnosti je bežnou praxou, že právne služby sa tak ako ostatné služby „outsourcujú“ a interné kapacity žalovaného 3/ by nedokázali pokryť jeho potreby.

30. Podľa žalovaného 3/ súd prvej inštancie žiadnym spôsobom nezohľadnil konanie žalobcov a žalovanej 3/ pred začatím sporu, správanie strán počas tohto konania, ako ani okolnosti súvisiace so samostatným uplatnením nárokov. Prvoinštančný súd iba účelovo poukázal na argumenty, ktoré majú svedčiť v prospech žalobcov na uplatnenie § 257 CSP. Žiadnym spôsobom sa však nevysporiadal s argumentmi, ktoré svedčia v prospech priznania náhrady trov konania žalovanému 3/.

31. Okolnosťami, ktoré mal súd prvej inštancie vziať do úvahy pri zohľadňovaní aplikácie § 257 CSP sú najmä (nie však výlučne) nasledovné skutočnosti, a to žalovaný 3/ sa žiadnym spôsobom nepričinil o vznik nemajetkovej ujmy; žalovaný 3/ riadne zlikvidoval nároky uplatnené poškodenými (žalobcom v plnej miere poskytol náhradu nákladov súvisiacich s pohrebom poškodeného); žalobcovia si voči žalovanému 3/ neuplatnili nárok na náhradu nemajetkovej ujmy ani pozostalostnej renty v zmysle príslušných právnych predpisov; žalobcovia vzali svoju žalobu v časti nároku na náhradu pozostalostnej renty späť; žalobcovia si voči žalovanému 3/ uplatnili premlčaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy; žalovaný 3/ viedol svoju obranu hospodárne a korektne - od začiatku tvrdil, že žalobcom voči žalovanému 3/ uplatnené nároky nie je možné priznať; žalovaný 3/ bol vtiahnutý do bezdôvodného sporu, v ktorom šance na úspech žalobcov voči nemu boli od začiatku nízke a žalovaný 3/ musel v súvislosti s týmto sporom vynaložiť nemalé finančné a časové náklady.

32. Žalovaný nesúhlasil ani s aplikáciou ust. § 257 CSP vo vzťahu k náhrade trov odvolacieho konania, keď súd prvej inštancie dôvod hodný osobitného zreteľa videl v tom, že (údajne) nie je možné určiť úspešnosť strán sporu, nakoľko v odvolacom konaní boli obe strany sporu čiastočne úspešné. Žalovaný 3/ nesúhlasil s tým, že nie je možné určiť úspešnosť strán sporu v odvolacom konaní. Žalovaný 3/ svojím odvolaním napadol výlučne IV. výrok (správne malo byť uvedené „VI. výrok“ - pozn. odvolacieho súdu) prvoinštančného rozsudku. Krajský súd v Trnave jeho odvolaniu vyhovel a napadnutý výrok VI. rozhodnutia zrušil. Žalovaný 3/ tak bol so svojím odvolaním plne úspešný. Tvrdenie, že v odvolacom konaní boli obe strany sporu čiastočne úspešné, preto nie je pravdivé pre vzťah medzi žalobcami a žalovaným 3/. Uvedené môže platiť iba pre vzťah medzi žalobcami a žalovaným 1/ a 2/, ktorí podali odvolanie tiež voči výrokom, ktoré Krajský súd v Trnave svojím rozhodnutím potvrdil. Žalovanému 3/ preto patrí nárok aj na náhradu trov odvolacieho konania.

33. Záverom svojho odvolania žalovaný 3/ žiadal, aby odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie vo výroku V. tak, že žalovaný 3/ má voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a vo výroku VI. vo vzťahu k žalovanému 3/ tak, že žalovaný 3/ má voči žalobcom 1/ až 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Žalovaný 3/ si zároveň uplatnil aj nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

34. Vyjadrenie k odvolaniu nebolo podané.

35. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 357 písm. m) CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP) a postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 3/ je dôvodné.

36. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na obsah preskúmaného rozhodnutia, jeho odôvodnenie a žalovaným 3/ uplatnenú odvoláciu argumentáciu, bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, pre ktoré žalovanému 3/ nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného, ako aj odvolacieho konania voči žalobcom.

37. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobcovia sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 19.08.2009 domáhali voči žalovaným 1/ až 3/ zaplata pozostalostnej renty a náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá im bola spôsobená v dôsledku smrti neb. Y. U. (manžel žalobkyne 1/ a otec žalobcov 2/ a 3/). Smrť Y. U. zapríčinil žalovaný 1/ motorovým vozidlom žalovaného 2/ pri poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla u žalovaného 3/. Pôvodne bola žaloba podaná iba voči žalovanému 1/. V priebehu konania však boli na návrh žalobcov pribratí do konania aj žalovaní

2/ a 3/ a bola pripustená zmena žaloby. Rozsudkom č. k. 8C/139/2009 - 832 zo dňa 24.04.2017 súd I. inštancie výrokom I. konanie o zaplatenie pozostalostnej renty zastavil. Výrokom II. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť žalobkyni 1/ nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eura, žalobcovi 2/ nemajetkovú ujmu vo výške 10.000,- eura a v tom čase maloletej žalobkyni 3/ k rukám žalobkyne 1/ nemajetkovú ujmu 10.000,- eura, to všetko do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku tak, že plnením jedného zo žalovaných zaniká v rozsahu plnenia povinnosť ďalšieho žalovaného. Výrokom III. vo zvyšku žalobu zamietol. Výrokom IV. priznal žalobcom voči žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v plnej výške z priznanej majetkovej ujmy. Výrokom V. nepriznal žalovaným 1/ a 2/ voči žalobcom náhradu trov konania v časti zastaveného konania. Výrokom VI. nepriznal žalovanému 3/ vo vzťahu k žalobcom náhradu trov konania. Výrokom VII. uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť zaplatiť na účet súdu prvej inštancie súdny poplatok zo žaloby v sume 1.800,- eura do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku. Výrokom VIII. priznal tlmočnicike Mgr. Henriete Katonovej náhradu trov za tlmočenie v plnej výške a výrokom IX. nepriznal štátu náhradu trov konania. Z odôvodnenia prvoinštančného rozsudku vyplýva, že žalobcovia zobrali žalobu čo do zaplatenia pozostalostnej renty späť. Nakoľko žalovaní so späťvzatím žaloby v tejto časti nevyjadrili nesúhlas, bolo konanie v tejto časti zastavené. Z odôvodnenia rozsudku ďalej vyplýva, že súd prvej inštancie vo vzťahu k žalovanému 3/ žalobu o náhradu nemajetkovej ujmy zamietol ako nedôvodnú. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia podali návrh na pribratie žalovaného 3/ dňa 21.10.2011. Uznesením č. k. 8C/139/2009 - 178 zo dňa 04.11.2011 bol vstup žalovaného 3/ pripustený. Žalovaný 3/ na pojednávaní dňa 28.09.2015 vzniesol námietku premlčania, ktorú súd prvej inštancie vyhodnotil ako účinne uplatnenú, keď uviedol, že v danej veci bolo do chránených osobnostných práv žalobcov zasiahnuté dňa 28.01.2008, a to momentom smrti ich otca. Trojročná lehota uplynula dňa 28.01.2011, pričom do tohto času žalobcovia žalobu voči žalovanému 3/ nepodali. Spravili tak až po uplynutí premlčacej doby. Na základe podaného odvolania zo strany žalovaných 1/, 2/, 3/ Krajský súd v Trnave ako odvolací súd rozsudkom č. k. 23Co/375/2017 - 909 zo dňa 28.05.2018 výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti vo veci samej vo výroku II. (priznanie náhrady nemajetkovej ujmy žalobcom voči žalovaným 1/ a 2/ - pozn. odvolacieho súdu) a v súvisiacich výrokoch VIII. a IX. (náhrada trov tlmočenia a náhrada trov konania štátu - pozn. odvolacieho súdu) potvrdil. Výrokom II. odmietol odvolanie žalovaného 1/ voči rozsudku v časti, kde súd žalobu zamietol vo výroku III. (zamietnutie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému 3/ - pozn. odvolacieho súdu). Výrokom III. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti náhrady trov konania a povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výroku IV., V., VI. a VII. zrušil a vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Odvolací súd svoje rozhodnutie v zrušujúcej časti týkajúcej sa výrokov o náhrade trov konania odôvodnil tým, že súd prvej inštancie síce použitie aplikácie ust. § 257 odôvodnil, avšak iba formálne bez bližšieho zistenia majetkových, sociálnych, osobných a ďalších pomerov všetkých strán konania a nesprávnym procesným postupom znemožnil stranám, aby sa k uvedenému mohli vyjadriť a uskutočniť im patriace procesné práva. Uznesením č. k. 8C/139/2009 - 1235 zo dňa 05.06.2020 súd prvej inštancie výrokom I. priznal žalobkyni 1/, žalobcovi 2/ a žalobkyni 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 1/ v plnej výške z priznanej nemajetkovej ujmy; výrokom II. priznal žalobkyni 1/, žalobcovi 2/ a žalobkyni 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalovanému 2/ v plnej výške z priznanej nemajetkovej ujmy; výrokom III. nepriznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalovanému 2/ (správne malo byť uvedené „žalobcovi 2/“ - pozn. odvolacieho súdu) a žalobkyni 3/ v časti zastaveného konania; výrokom IV. nepriznal žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalovanému 2/ (správne malo byť uvedené „žalobcovi 2/“ - pozn. odvolacieho súdu) a žalobkyni 3/ v časti zastaveného konania; výrokom V. nepriznal žalovanému 3/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalovanému 2/ a žalobkyni 3/ a výrokom VI. rozhodol, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

38. Podľa § 251 CSP, trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

39. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

40. Podľa § 256 ods. 1, ak strana procesne zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane.

41. Podľa § 257 CSP, výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

42. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy SR je aj to, že účastník konania, ktorý v konaní, spravidla v spore, uspel, má zásadne právo na to, aby sa mu nahradili všetky trovy, ktoré zaplatil vo vecnej súvislosti s uplatnením tohto základného práva. Ak sa chce súd odchýliť od tohto pravidla, musí vychádzať zo zákona a túto odchýlku aj náležite odôvodniť, inak porušuje základné právo na súdnu ochranu dotknutého účastníka.

43. Zmyslom a účelom inštitútu náhrady trov konania pred všeobecným súdom je poskytnúť úspešnej strane náhradu tých trov konania, ktoré účelne vo vecnej a časovej súvislosti s konaním musela alebo bude musieť nepochybné zaplatiť, pričom by ich nemusela zaplatiť, ak by tu nebolo konanie pred všeobecným súdom.

44. V sporovom konaní sa povinnosť nahradiť trovy konania spravuje zásadou úspechu v spore, ktorá je doplnená zásadou procesnej zodpovednosti za zavinenie. Ak mala strana sporu plný úspech v konaní, prizná sa jej celá náhrada trov konania. Ak mala strana v spore úspech len čiastočný, potom sa náhrada trov konania pomerne rozdelí. V prípade, ak strana zavinila zastavenie konania, súd prizná náhradu trov konania protistrane. Súd je však povinný vždy vychádzať z konkrétnych okolností prípadu a zohľadňovať všetky relevantné skutočnosti z hľadiska rozhodovania o náhrade trov konania. Ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok a zásady zodpovednosti za zavinenie. Aplikácia tohto ustanovenia pri rozhodovaní o náhrade trov konania prichádza do úvahy v prípadoch, keď sú síce naplnené všetky predpoklady na priznanie náhrady trov konania podľa § 255 a nasl. CSP, avšak súd dôjde k záveru, že sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré náhradu trov celkom alebo sčasti neprizná. Zákonná dikcia vyžaduje pre aplikáciu moderačného oprávnenia súdu naplnenie dvoch podmienok a to, musí ísť v danom prípade o dôvody hodné osobitného zreteľa a súčasne musí ísť o výnimočné okolnosti, ktoré odôvodňujú opodstatnenosť použitia tohto zákonného ustanovenia. Dôvody hodné osobitného zreteľa môžu spočívať v charaktere určitého druhu konania alebo môžu byť dané charakterom určitej procesnej situácie, prípadne sa môže týkať celkom špecifických skutkových či sociálnych aspektov strán sporu. V zásade však je nutné zdôrazniť, že aplikácia moderačného oprávnenia súdu v zmysle ustanovenia § 257 CSP by mala mať charakter ojedinelosti a výnimočnosti. Nakoľko použitie tohto ustanovenia negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania, musí aplikácia predmetného ustanovenia zodpovedať osobitným okolnostiam konkrétneho prípadu a musí mať vždy výnimočný charakter (viď. R 34/1982). Nepriznať trovy konania je teda prípustné len výnimočne a v prípade, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa na strane strán, pričom má súd vychádzať z posúdenia všetkých okolností v danej veci.

45. Po oboznámení sa s obsahom spisu odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené podmienky na aplikáciu ust. § 257 CSP, v zmysle ktorého by žalovanému 3/ nemal byť priznaný nárok na náhradu trov tak prvoinštančného, ako i odvolacieho konania.

46. Pokiaľ ide o nárok žalovaného 3/ na náhradu trov prvoinštančného konania voči žalobcom, súd prvej inštancie nepriznanie tohto nároku odôvodnil s poukazom na ust. § 257 CSP, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v pomeroch žalobcov, ktoré sa stratou ich životela a blízkej osoby zhoršili, v miere a intenzite zásahu do ich osobnostných práv a v charaktere prejednávanej veci. Súd prvej inštancie zohľadňoval aj majetkové pomery žalovaného 3/, ktoré považoval za neporovnateľné s pomermi žalobcov, pričom dospel k záveru, že pri nepriznaní náhrady trov konania nemožno hovoriť o zasiahnutí do majetkovej sféry žalovaného 3/. Podľa prvoinštančného súdu v súvislosti s postojom žalovaného 3/ v konaní bolo sporné to, či sa žalovaný 3/ nesprával neehospodárne a či nevyvaložil trovy neúčelne z titulu právneho zastúpenia, pretože ako je všeobecne známe poisťovne disponujú kvalifikovanými právnikmi a právnymi oddeleniami, ktoré by mali byť schopné bez navýšenia trov konania chrániť záujmy spoločnosti.

47. Odvolací súd nesúhlasí s názorom súdu prvej inštancie, ktorý sa týka právneho zastúpenia právnickej osoby, ktorá disponuje vlastným právnym oddelením. Podľa čl. 47 ods. 2 Ústavy SR má každý právo na právnu pomoc v konaní pre súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom. Predchádzajúci procesný kódex (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok - § 25), ako aj súčasná úprava Civilného sporového poriadku (§ 89) priznáva strane sporu právo zvoliť si v súdnom konaní právneho zástupcu - advokáta. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na nález Ústavného súdu SR č. k. I. ÚS 264/2016 - 39 zo dňa

17.08.2016, v ktorom Ústavný súd SR konštatoval, že „zo žiadnych ustanovení ústavy ani Občianskeho súdneho poriadku (teraz CSP - pozn. odvolacieho súdu) nemožno vyvodiť záver, že by účastníkovi konania (konkrétne v prerokúvanej veci právnickej osobe súkromného práva), ktorý má zamestnancov s právnickým vzdelaním a napriek tomu si zvolí zástupcu z radov advokátov, nemala byť priznaná náhrada trov konania. (...) Trovy konania vzniknuté v súvislosti so zastúpením účastníka advokátom je potrebné zásadne považovať za vynaložené účelne na riadne uplatňovanie, resp. bránenie práva na súde. Iba v celkom výnimočných situáciách, najmä v prípade zneužitia práva na zastúpenie advokátom, by mohlo ísť o trovy konania, ktoré by sa nedali kvalifikovať ako vynaložené účelne.“ Odvolací súd zároveň upriamuje pozornosť na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/16/2014 zo dňa 29.09.2015, podľa ktorého „ústavne garantované právo na právnu pomoc zahŕňa právo účastníka konania zvoliť si, či sa nechá alebo nenechá zastúpiť v konaní a prípadne tiež kým. Právne zastúpenie je tak ponechané úplne na vôli účastníka, a to bez ohľadu na to, či by sa bol schopný zastupovať sám. Dôvody rozhodnutia účastníka nechať sa v konaní zastúpiť advokátom nemožno hľadať len v nedostatku jeho právneho vzdelania, ale napríklad aj vo väčšej miere objektivity zástupcu, jeho konkrétnej špecializácie na danú problematiku a podobne. Účastník konania si musí byť vedomý toho, že v prípade neúspechu poniesie náklady konania, prípadne aj náklady právneho zastúpenia protistrany. Na druhej strane mu však príslušné procesné predpisy (§ 142 O.s.p.; teraz § 255 ods. 1 CSP - pozn. odvolacieho súdu) garantujú, že jeho náklady budú v prípade úspechu nahradené. Súdny nepriznal náhradu trov konania žalovanému s odvolaním sa na to, že neboli účelne vynaložené vzhľadom na skutočnosť, že žalovaný disponuje viacerými pracovníkmi, ktorí majú právnické vzdelanie, dokonca má zriadený aj právny odbor. Pojem „účelný“ je ale nevyhnutné chápať ako určitú poistku pred hradením nákladov nesúvisiacich s konaním, pred nadbytočnými či nadmernými nákladmi (napr. opakované uplatnenie náhrady za prevzatie a prípravu zastupovania, nepotrebné konzultácie s klientom, atď.). Vzhľadom na ústavne zaručené právo na právnu pomoc nie je možné prostredníctvom uvedeného termínu (neúčelne vynaložené náklady) vymedziť kategóriu subjektov, ktorá by tak z hľadiska právneho zastúpenia mala odlišné postavenie, a tak jej de facto právo na zastúpenie advokátom v konaní upierať a z hľadiska ostatných účastníkov ju diskriminovať. Účastníka nie je možné sankcionovať tým, že mu nebude priznaná náhrada nákladov zodpovedajúca výške odmeny advokáta s tým, že sa mohol v konaní brániť sám.“ Podľa názoru odvolacieho súdu vzhľadom na citované rozhodnutia najvyšších súdnych autorít nie je možné považovať skutočnosť, že sa dal žalovaný 3/ disponujúci vlastným právnym oddelením, v spore právne zastúpiť advokátskou kanceláriou za nevhodné. Odvolací súd preto považoval námietku žalovaného 3/ uplatnenú voči vyššie prezentovanému názoru súdu prvej inštancie ohľadom nevhodného správania žalovaného 3/ za opodstatnenú. Odvolací súd navyše poukazuje na skutočnosť, že práve právny zástupca žalovaného 3/ vzniesol námietku premlčania, v dôsledku ktorej bola žaloba voči žalovanému 3/ zamietnutá.

48. Súd prvej inštancie označil za dôvod hodný osobitného zreteľa vyžadujúci si aplikáciu ust. § 257 CSP vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 3/ aj charakter sporu. Odvolací súd súhlasí s tým, že dôvod hodný osobitného zreteľa môže spočívať taktiež v charaktere určitého druhu konania. Aj tu však treba skúmať, či nejde o výnimku z výnimky, teda či na ponechanie účinkov právnej normy nie sú dané dôvody. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania, ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (viď. ŠTEVČEK M., FICOVÁ S., BARICOVÁ J., MESIARKINOVÁ S., BAJÁNKOVÁ J., TOMAŠOVIČ M. a kol.. Civilný sporový poriadok - komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 941). Odvolací súd nijakým spôsobom nezľahčuje aké tragické následky má strata blízkeho človeka na jeho rodinu, obzvlášť na pozostalú manželku a deti, avšak Civilný sporový poriadok vyžaduje pre aplikáciu ust. § 257 existenciu výnimočných okolností a dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré v spore nastali a za akých by bolo nespravodlivé, aby ten kto bol v spore úspešný, obdržal náhradu nákladov, ktoré v konaní vynaložil. Uvedená nespravodlivosť nemôže byť daná len samotným charakterom konania. Ak teda v prejednávanej veci žalovaný 3/ využil svoje právo na zastúpenie advokátskou kanceláriou, samotná skutočnosť, že sa tak stalo práve v konaní o zaplatenie pozostalostnej renty a náhrady nemajetkovej ujmy, ktorá bola žalobcom spôsobená zásahom do ich osobnostných práv v dôsledku usmrtenia člena ich rodiny, nepostačuje na aplikáciu § 257 CSP. Je potrebné posudzovať aj ďalšie okolnosti akými sú napr. majetkové, sociálne, osobné pomery strán, správanie účastníkov v konaní a pod.

49. Je pravdou, že súd prvej inštancie pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania skúmal aj pomery žalobcov a žalovaného 3/, pričom práve pomery žalobcov považoval za ďalší z dôvodov hodných osobitného zreteľa, pre ktorý žalovanému 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania nepriznal. Odvolací súd nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že pomery žalobcov sú dôvodom hodným

osobitného zreteľa, ktorý odôvodňuje realizáciu sudcovského moderačného práva pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania v zmysle ust. § 257 CSP. Tak žalobkyňa 1/, ako aj žalobca 2/ sú v produktívnom veku, zamestnaní s pravidelným mesačným príjmom. Ako vyplýva z lustrácie zo sociálnej poisťovne, ktorú vykonal súd prvej inštancie, priemerný mesačný vymeriavací základ žalobkyne 1/ za obdobie od 06/2008 do 04/2020 predstavoval sumu 647,74 eura. Žalobkyňa 1/ je zároveň poberateľkou vdovského dôchodku vo výške 263,20 eura mesačne. U žalobcu 2/ predstavoval priemerný mesačný vymeriavací základ u zamestnávateľa Mgr. E. Y. v období od 06/2018 do 03/2020 sumu 723,85 eura a u zamestnávateľa Adviso-R, s.r.o. za obdobie 04/2020 sumu 300,- eura. Žalobkyňa 1/ má zriadené dva účty v L. L., a. s. s účtovným zostatkom vo výške 1.171,38 eura a 775,06 eura. Žalobca 2/ má vo U. D. F., a. s. zriadený flexiúčet s účtovným zostatkom vo výške 250,68 eura a sporiaci účet s účtovným zostatkom vo výške 1.458,52 eura. Taktiež žalobkyňa 3/ má vo U. D. F., a. s. vedený flexiúčet s účtovným zostatkom vo výške 6.893,93 eura a sporiaci účet s účtovným zostatkom vo výške 140,09 eura. Napriek mesačným výdavkom žalobcov, ktoré v konaní uviedli, nemožno ich pomery považovať za natoľko nepriaznivé, že by odôvodňovali aplikáciu § 257 CSP.

50. Súd prvej inštancie prihliadal taktiež na skutočnosť, že žalovaný 3/ je akciovou spoločnosťou s kladným výsledkom hospodárenia, ktorého tržby za rok 2019 predstavujú sumu 126.161.000,- eura. Súd prvej inštancie tak vyhodnotil osobné, majetkové a sociálne pomery žalobcov ako neporovnateľné s pomermi žalovaného 3/. Je pravdou, že majetkové pomery žalobcov nemožno porovnať s majetkovými pomermi žalovaného 3/, avšak „ustanovenie § 257 neslúži na zmiernovanie alebo odstraňovanie majetkových rozdielov medzi stranami (pozri nálezy Ústavného súdu ČR, I. ÚS 2862/07). Použitie § 257 neodôvodňuje ani fakt, že strana nie je solventná, alebo že zárobková a majetková situácia strany, ktorá v spore zvíťazila, je lepšia ako u protistrany“ (ŠTEVČEK M., FICOVÁ S., BARICOVÁ J., MESIARKINOVÁ S., BAJÁNKOVÁ J., TOMAŠOVIČ M. a kol.. Civilný sporový poriadok - komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 942). Podľa názoru odvolacieho súdu ani vysoko ziskový hospodársky výsledok podnikateľskej činnosti žalovaného 3/ nemôže zakladať nedôvodnosť jeho nároku na náhradu trov konania.

51. Ako už bolo vyššie uvedené žalobcovia zobrali žalobu v časti o úhradu pozostalostnej renty späť aj voči žalovanému 3/ (č. I. 627). Nakoľko neuviedli dôvod späťvzatia, v tejto časti zavinili zastavenie konania, a preto ako správne konštatoval súd prvej inštancie, vznikol žalovanému 3/ voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v zastavenej časti. Žalovaný 3/ bol úspešný aj v časti konania o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej zaplatenia sa žalobcovia voči nemu žalobou domáhali. Žaloba bola voči žalovanému 3/ v tejto časti zamietnutá ako nedôvodná, nakoľko žalovaný 3/ úspešne uplatnil námietku premlčania. Žalobcovia tak voči žalovanému 3/ podali nedôvodnú žalobu, čo viedlo k ich neúspechu v konaní vo vzťahu k žalovanému 3/. Žalobcovia, v danej veci navyše právne zastúpení, si musia dopredu dobre zväziť možné právne následky pre prípad neúspechu v spore. Žalobcovia musia niesť zodpovednosť za svoj neúspech v spore aj tým, že sú povinní zaplatiť žalovanému 3/ účelne vynaložené trovy konania spojené s jeho obranou v spore, ktoré mu počas konania vznikli. Odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že žalovaný 3/ bol v konaní aktívny a využil prostriedky procesnej obrany, ktoré mu priznáva CSP. Preto mu ako úspešnej sporovej strane prináleží nárok na náhradu trov prvoinštančného konania.

52. Pokiaľ ide o nárok žalovaného 3/ na náhradu trov odvolacieho konania, súd prvej inštancie výkonom VI. napadnutého uznesenia rozhodol tak, že žiadna zo strán sporu nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Súd prvej inštancie v danom prípade aplikoval ust. § 257 CSP a za dôvod hodný osobitného zreteľa považoval skutočnosť, že nie je možné určiť úspešnosť strán sporu, nakoľko v odvolacom konaní boli obe strany sporu čiastočne úspešné.

53. Nakoľko v danom prípade ide medzi žalovanými 1/, 2/ a 3/ o pasívne spoločenstvo samostatných účastníkov, ako už odvolací súd konštatoval v rozsudku č. k. 23Co/375/2017 - 909, podrobil odvolací súd prieskumu žalovaným 3/ napadnutý výrok VI. o nároku na náhradu trov odvolacieho konania iba vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 3/. Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný 3/ podal odvolanie voči rozsudku č. k. 8C/139/2009 - 832 iba do výroku VI., ktorým mu nebola priznaná náhrada trov prvoinštančného konania voči žalobcom. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 23Co/375/2017 - 909 okrem iného zrušil aj žalovaným 3/ napadnutý výrok VI. o náhrade trov konania a vec vrátil súdu prvej inštancie aj v tejto časti na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. To, že Krajský súd v Trnave zároveň predmetným rozsudkom na základe podaných odvolaní aj zo strany žalovaných 1/ a 2/, rozsudok súdu prvej inštancie č. k. 8C/139/2009 - 832 potvrdil vo výroku II. (priznanie náhrady nemajetkovej

ujmy žalobcom voči žalovaným 1/ a 2/) a v súvisiacich výrokoch VIII. a IX. (náhrada trov tlmočenia a náhrada trov konania štátu); odmietol odvolanie žalovaného 1/ voči výroku III. (zamietnutie žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy voči žalovanému 3/) a zrušil vo výroku IV., V. a VII. (náhrada trov konania žalobcov voči žalovaným 1/ a 2/; náhrada trov konania žalovaných 1/ a 2/ voči žalobcom v časti zastaveného konania; uloženie povinnosti žalovaným 1/ a 2/ zaplatiť súdny poplatok zo žaloby), nemá vplyv na rozhodnutie o trovách odvolacieho konania vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 3/, nakoľko na strane žalovaných ide o spoločnosť samostatných účastníkov. Žalovaný 3/ bol v odvolacom konaní úspešný v celom rozsahu, keďže Krajský súd v Trnave jeho odvolaniu vyhovel a ním napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Pre vzťah medzi žalobcami a žalovaným 3/ preto neplatí dôvod hodný osobitného zreteľa spočívajúci v čiastočnom úspechu oboch strán sporu, ktorý si podľa súdu prvej inštancie vyžaduje aplikáciu ust. § 257 CSP. Nakoľko odvolací súd žalovanému 3/ priznal voči žalobcom náhradu trov prvoinštančného konania, keď nezistil v prejednávanej veci medzi týmito stranami sporu splnenie podmienok odôvodňujúcich použitie ust. § 257 CSP, má žalovaný 3/ voči žalobcom taktiež nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

54. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že v prejednávanej veci vo vzťahu medzi žalobcami a žalovaným 3/ nie je daný dôvod na aplikáciu § 257 CSP. Odvolací súd preto uznesenie súdu prvej inštancie za použitia § 388 CSP v napadnutej časti vo výroku V. o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov prvoinštančného konania zmenil tak, že žalovanému 3/ priznal voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 % a vo výroku VI. v časti o nároku žalovaného 3/ na náhradu trov odvolacieho konania zmenil tak, že žalovanému 3/ priznal voči žalobcom 1/, 2/, 3/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

55. Žalovaný 3/ má voči žalobcom 1/, 2/, 3/ podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, vzhľadom na to, že bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP).

56. O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

57. Odvolací súd zároveň nariadil vykonanie opravy v úvodnej časti (záhlaví) písomného vyhotovenia napadnutého rozhodnutia pri označení žalovaného 3/ z dôvodu, že obsahuje zrejmu nesprávnosť. Súd prvej inštancie uviedol predchádzajúcu adresu sídla žalovaného 3/ (Lazaretská 15, Bratislava). V čase rozhodnutia súdu prvej inštancie mal však žalovaný 3/ podľa výpisu z Obchodného registra Okresného súdu Bratislava I sídlo na adrese Krasovského 15, Bratislava. Súd prvej inštancie je zároveň povinný opraviť aj výrok III. a IV. písomného vyhotovenia napadnutého rozhodnutia, nakoľko obsahuje zrejmu nesprávnosť. Súd prvej inštancie výrokom III. nepriznal žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalovanému 2/ a žalobkyni 3/ v časti zastaveného konania a výrokom IV. nepriznal žalovanému 2/ nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/, žalovanému 2/ a žalobkyni 3/ v časti zastaveného konania. Ako vyplýva aj z odôvodnenia napadnutého uznesenia, žalovanému 1/ a 2/ sa nepriznal nárok na náhradu trov konania v časti zastaveného konania voči žalobcom, t.j. aj voči žalobcovi 2/, a nie voči žalovanému 2/ ako nesprávne vo výrokoch III. a IV. uviedol súd prvej inštancie.

58. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).